

BOGASTVO POMLADNEGA SONCA

Sonce se je prerilo skož bele oblake in spustilo na zemljo zlate trake. Trake zlate na zelene trate.

Vesna vesela je tu, veseli hodimo vsi, juhuhu!
Na trato brž pohitimo
in zlate žarke lovimo!

Čeprav niso iz pravega zlatá, nam sonce vendar vse bogastvo da. Prinese nam prekrasne dni, ki se vsak jih veseli.

Boris Grabnar.

HLAČEK IN MIS

V otroški sobi na tleh sedi Hlaček, ki vedno iznova ogleduje Miklavževa darila. Mama mu prinese pest krljcev in reče: »Hlaček, tista grda miška, ki je v shrambi oglodala tvoje suhe hruške, se je že ujela v past«. Hlaček odrine krljce in igrače ter steče gledat miško. »Jaz pa zavrem vodo, da grdobo poparim,« meni mama in gre v kuhinjo.

»Kje pa si, ti grda, požrešna miška?« vpije Hlaček ter grozi s pestjo. Stopi tik pred okroglo, iz žice spleteno past ter zvedavo ogleduje živalco. Take si miške ni predstavljal. »Kako je majcena in gibčna!« mrmra sam s seboj. Sedaj ga je opazila. »Kako prijazno me gleda s svojimi svetlimi, črnimi očmi!« modruje Hlaček dalje. »Grda pa res ni, kakor je rekla mamica. Suknjica se ji sveti, kakor da je baržunasta. Z dolgim repkom otepa okrog sebe kakor jaz s svojim bičem«.

Čim dalje jo ogleduje, tem bolj mu je všeč. »Kako bo revico bolelo, če jo mama popari.« Miška se vzpne po pasti in pomoli drobni gobček ven, kakor bi hotela Hlačku nekaj povedati. Pri tem se je ranila ob ostri konici in gobček je zakrvavel. »Ubožica mala, ali te hudo boli,« šepeče deček in izteguje roko, da bi jo pobožal. »Kaj zato, če si mi oglodala hruške; imam jih še vedno dovolj,« pravi Hlaček.

»Ne pustim te popariti, ne; tiho te ponesem ven in te izpustim. Ti pa stici po stopnicah dol v klet ali na dvorišče.«

Skoraj neslišno stopa deček s pastjo v roki mimo kuhinje. Tiho odpre predsobo in že je v veži. Vratca pasti zaškripljejo in miška smukne ven.

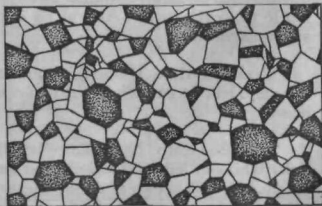
Toda, oj, strah in groza! Miška ni zbežala po stopnicah, temveč nazaj v predsobo. V obupnem strahu zakriči Hlaček: »Miška je ušla; popari jo, mamica, popari jo!« Mama prihti iz kuhinje, ugleda prazno past in odprta vratca ter dé pol v šali pol resno: »Sedaj poparim tebe, ker si mi miško izpustil.«

Hlaček jo popiha urnih nog v spalnico pod posteljo. »Tu me mamica ne najde izlepa,« si misli naš navihanček. Ves sključen ždi tiho in mirno ob vzglavju postelje. Še dihati si skoraj ne upa. Kar zasliši nek šum. Kaj je to? Glej jo no, miško! Pritekla je od vrat sem ter se skrila za nogo posteljnaka. Hlačku se obraz zjasni in hudomušno vpraša miško: »Ali se ti tudi bojiš kro-pa?« —

Mamica bi morala videti ta dva junaka pod posteljo! Kaj bi neki storila? Miško bi najbrž pobila z metlo, Hlačka pa našeškala z miklavževko.

Metka Vugova.

SKRIVALNICA

»Poišči gospo!